

POPULÁRNY OKULTIZMUS

RUDOLF STEINER

GA 94

IX. Lemurský vývoj

7. júla 1906, Lipsko

Sledovali sme vývoj ľudstva až po Atlantídu a teraz pristúpime k štúdiu Lemúrie a budeme hovoriť o lemurských ľudských formách. Tieto ľudské bytosti sú prvými predstaviteľmi skutočných mužov s telami preniknutými dušami. Uvažujme najskôr o štruktúre lemurského kontinentu a type ľudskej bytosti, ktorá na ňom žila. V lemurskom veku bolo všetko naplnené akousi vodnatou hmotou, z ktorej vznikli ostrovy, ktoré boli všetky vulkanického druhu. Pre Lemúriu je typická mnohoraká zmena prírody, foriem a života. Jednotlivé formy a druhy prešli rýchlou transformáciou. Atlantské vlastnosti duše boli v prípade Lemuriánov ešte výraznejšie poznačené, najmä vôľa, ktorá mala najväčší vplyv aj na formu fyzického tela. Ten pozostával len zo želatínových, priehľadných substancií, do ktorých bolo treba ešte zabudovať súčasné kosti a svaly. Orgán, ktorý dnes hrá veľmi veľkú úlohu, bol vtedy vo svojich úplných počiatkoch. To je veľmi dôležité, pretože s vývojom pľúc súvisí skutočnosť, že človek bol obdarený živou dušou. Táto splátka sa neudiala v okamihu, ale trvala počas dlhých časových epoch. — Ako bola ľudská duša spojená s telom, kým dala život tomuto telu, ktoré bolo podľa dnešných predstáv veľmi zdeformované? Bolo to rovnaké spojenie, aké dnes existuje počas spánku: duša bola mimo tela, vznášala sa nad ním a ťahala ho so sebou k zemi, ktorá bola v tom čase ešte presiaknutá mocnými prúdmi života.

Lemurián neustále žil v stave podobnom spánku, ktorý možno prirovnať k nášmu snovému vedomiu, v ktorom sa objavuje živý

obrazový svet. Mohol vnímať iba týmto spôsobom a poznal význam jednotlivých obrazov, a tak rozpoznal duševný aspekt vecí. Dôležitým momentom v evolúcii bolo, keď prvýkrát použil svoje telo na účely vnímania. Ľudská bytosť sa pohybovala hojdavými, vzletnými pohybmi. Na tento účel mal v telesnej dutine špeciálny orgán, akýsi plavecký mechúr. Pľúca sa vyvinuli z tohto močového mechúra pod vplyvom duše, ktorá stúpala nad telo. Duša vstúpila do ľudského tela v rovnakej miere, v akej človek začal dýchať pľúcami. Vlastne dýchal do duše, so vzduchom, ktorý dýchal. Aj tento proces je s doslovnou presnosťou opísaný v Genezis, v Šesťdňovom stvorení, slovami: A Boh vdýchol svoj dych do človeka a stal sa živou dušou...

Vtedy mal človek vonkajší vzhľad draka s veľmi mäkkým telom (označenie had celkom nezodpovedá skutočnosti); jeho spoločníkmi boli ropuchy, ryby, žaby atď., skrátka praveký svet plazov a obojživelníkov, hoci ich dnešní potomkovia sa s nimi v žiadnom prípade nedajú porovnávať; lebo sú to dosť zdegenerovaní potomkovia. V tom čase neexistovali žiadne cicavce. Dnes sa nedajú nájsť žiadne pozostatky ani z týchto plazov, ani z ľudských bytostí toho veku.

Ako by sa mal chápať vzťah medzi zvieratom a človekom? Teóriu o vzostupe človeka z opíc možno považovať za zastaranú, pretože je založená na falošnom slede myšlienok. Myslite na morálne zdegenerovaného a vysoko etického človeka. Tvrdenie, že človek pochádza z opice, je ako povedať, že dokonalý človek pochádza z nedokonalého. Vôbec nemusia pochádzať jeden od druhého, ale môžu mať spoločného otca a byť bratmi! Jeden sa vyvíjal smerom nahor, druhý sa stal dekadentným. Aj vzťah medzi opicou a človekom možno vnímať v tomto svetle. Na Atlantíde bola ľudská podoba stále podobná opici. Počas lemurského veku výhradné vlastníctvo tela, ktoré bolo ešte menej dokonalé. Toto telo sa potom vyvíjalo smerom nahor. Formy podobné opiciam však čiastočne degenerovali a stali sa dnešnými ľudoopmi. Ľudoopy sú teda zdegenerovanými telesnými bratmi človeka.

V dobe Atlantídy sa ľudská rasa rozvetvila; jeden hlavný pramení k vzostupnému vývoju a stal sa ľudskou bytosťou dneška, zatiaľ čo druhý zostúpil a stal sa opicou dneška. Všetky zvieratá, ktoré medzi nami žijú, sú teda ľudské bytosti, ktoré boli vyhnané a odsúdené na

degeneráciu. Vzostup určitých bytostí je možný len vďaka tomu, že sa iní obetujú. Vyššie vyháňa nižšieho, aby stúpalo ešte vyššie; neskôr budú vyhostení odškodnení.

V tejto súvislosti musíme hovoriť o mimoriadne dôležitej kozmickej udalosti, bez ktorej by sa duša nikdy nemohla inkarnovať. Toto je výstup Mesiaca zo Zeme. Mesiac sa oddelil od Zeme a vytvoril sekundárnu planétu. Formálne boli Mesiac a Zem jedna planéta. Evolúcia Zeme a evolúcia človeka sú teda úzko prepojené. To, čo astronóm vidí na mesiaci, nie je celý mesiac, pretože všetko na svete má aj dušu. Tak aj mesiac má svoju dušu. Mesiac vyšiel zo zeme so všetkými svojimi silami, s celou svojou aurou, alebo svojou astrálnou časťou.

Táto udalosť je v najužšom spojení so všetkým, čo sa nazýva oplodnenie a plodenie. Staroveké grécke mystériá to ešte vedeli. V lemurskom veku sa pohlavia začali oddeľovať; predtým boli ľudské bytosti hermafrodity. Neexistoval žiadny akt oplodnenia a počatia; plodenie prebiehalo spôsobom, ktorý sa zachoval u niektorých nižších živých bytostí. Oddelenie pohlaví sa zhodovalo s oddelením Mesiaca. To platí pre všetky živé bytosti. V tom čase boli zo zeme odstránené určité sily, ktoré dali človeku možnosť splodiť potomkov bez pomoci inej bytosti. Tieto sily boli eliminované výstupom z Mesiaca. V tom čase Zem a Mesiac obiehali okolo Slnka. Ale Mesiac zachoval starý pohyb planéty Zem-Mesiac, pretože sa neotáča okolo svojej vlastnej osi ako Zem. Aj keď sa dnešný mesiac vždy otáča tou istou stranou k Zemi, svojmu „slnku“ a nikdy nie zadnou stranou, tak sa v tom čase planéta Zem-Mesiac vždy otáčala tou istou stranou k Slnku.

Slnko, mesiac a planéty sú tiež obývané bytosťami. V ešte skoršom čase boli slnko, mesiac a zem jedným telom a všetko, čo teraz existuje vo forme ľudí, zvierat a rastlín, stále žilo spolu so slnkom. Vtedy mal človek ešte celkom éterickú formu veľmi jemnej substancie a žil akousi rastlinnou existenciou. Živočíšne formy a ľudské formy vznikli oveľa neskôr, pretože vtedy ešte všetko stálo na jednom stupni plánovanej existencie.

Tieto slnečné rastliny boli samozrejme úplne odlišné od dnešných rastlín. Keď však hovoria, že svojim kvetom sa snažili smerovať k stredu planéty, teda k slnku, a že ich korene siahali nahor. Keď sa slnko oddelilo od zeme, rastliny sa úplne otočili a opäť obrátili svoj

kvet k slnku. Odvtedy sa kvet ťahal nahor a koreň nadol. zvieratá sa otočili do pravého uhla, keď Mesiac opustil Zem.¹ Človek urobil úplný obrat, takže je obrátenou rastlinou, rovnako ako rastlina je obrátenou ľudskou bytosťou.

Životná duša prechádza tromi kráľovstvami prírody. Platón teda hovorí, že svet-duša je pribitá na kríž sveta. Na tomto kríži visí aj ľudská duša tým, že prechádza cez tri ríše Prírody. Toto je význam kríža v starovekých mystériách.

Z historického hľadiska celý proces vývoja existuje pre človeka. Život môže vzniknúť len zo života, ale život eliminuje neživé. Všetko neživé vzniklo zo života. Minerály sú ložiskami živej látky. Ale život pochádza z ducha. Duch je teda prvým pôvodným zdrojom, z ktorého všetko pochádza. A človek je prvorodený stvorenia. Vyhodil zvieratá, rastliny a minerály; nižšie vždy pochádza z vyššieho.

Zajtra budeme hovoriť o vývoji človeka k vyšším stupňom poznania.